

ΒΑΡΕΘΗΚΑ ΝΑ ΑΓΑΠΩ

ΤΩ: προσφιλῆ μοι: Ι. Δ. Σ.

Βαρέθηκα νὰ ἀγαπῶ, ἐμαύρισε ἡ καρδιά μου,
 εἶν' ἡ πνυή μου στεναγμός· καὶ ἡ λαχρὰ μου θρήνος...
 Βαρέθηκα νὰ ἀγαπῶ, δὲν ἔχω ἄλλη ἀγάπη,
 τὰ μάτια ποὺ τὴν πῆρνε στρέφουν ἄλλου τὸ βλέμμα
 καὶ μὲ θεωροῦν ἀδιάφορα, δὲν μὲ γνωρίζουν ἄλλο!
 Ἀλλ' ἀπαράζουμε καρδιὰ κι' ἄλλα πληγώνουν στῆθη...
 Ἐμὲ ποῦ τὰ ἔχε κόσμος μου, ζωὴ καὶ θάνατό μου
 Ἐμὲ!.. μ' ἀλγισμονήσανε, τοὺς φαίνομαι σὰν ξένος!
 Δὲν εἶμαι πλεῖν κρυὰ τοὺς, ἀγάπη τοὺς δὲν εἶμαι...
 Εἶμαι ὅ,τ' ἤμουν ἔς τὴν ἀρχή, τὸν ἥλιο πρὶν μοῦ σβύσουν!
 Βαρέθηκα νὰ ἀγαπῶ, βαρέθηκα νὰ λυόνω...
 εἶν' ἡ ἀγάπη κόλπηση καὶ θάνατος· ἡ ἐλπίδα.
 Τώρα θὰ ζῶ μ' ὀνειρώττα, μὲ φλόγες περασμέναις,
 ὅτ' ζῶ μὲ ταῖς ἐνθούμησες ποῦ ζοῦνε ἔς τὴν καρδιά μου,
 μὲ τὴ γλυκερὰ τὴν ἀνοιξη, μὲ τὴν ἀθάνατον μου νεότητη,
 μὲ τὰ φιλιὰ τῆς μάνας μου, τῆς μάνας ταῖς λαχτάραις!
 Ὅποιος πολὺ ἀγάπησε καὶ ὕστερ' ἀπατήθη,
 Ἐκεῖνος γνωρίζει τὸ φιλεῖ τῆς μάνας πόσο ἀξίζει...
 Αὐτὸ θὰ νῆχω ἔς τὴ λοιπὴ ζωὴ ποῦ θὰ περάσω
 Κρυὰ μου, ἐλπίδα μου, παρηγοριὰ καὶ φῶς μου!

Ι. Γ. Τ.

ΚΛΕΦΤΙΚΟ-ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς καὶ Ἀλέξης ὁ ἀντρεπωμένος
 καὶ τὸ μικρὸν Βλαχόπουλο ἀντάμα ἐτρώαν κ' ἐπίναν,
 κ' ἀντάμα εἶχαν τοὺς μαῦρους τοὺς σ' ἓνα σταῦλο δεμένους,
 κ' ἐκεῖ ποῦ τρώαν κ' ἐπίνανε καὶ περιξεφαντώναν
 τσ' οὐρθε φωνὴ ἀπὸ οὐρανὸ καὶ ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα·
 «Ἑσπεῖς τρώετε καὶ πίνετε καὶ οἱ Τοῦρκοι σὰς κουρσεύουν,
 Πῆραν ποῦ Ἀλέξη δύο παιδιὰ, τοῦ Κώστα τὴ γυναῖκα
 καὶ τοῦ μικροῦ Βλαχόπουλου πῆραν τὴν ἀδελφὴν του»
 Ὅσο νὰ στρώσῃ ὁ Κωνσταντῆς καὶ νὰ σελώσῃ ὁ Ἀλέξης,
 καὶ τὸ μικρὸν Βλαχόπουλο στὴ σέλλα ἀπάνου ἔβριθη
 Σιχαλιὰ δίνει τοῦ μαῦρου του, σκράντα μίλια ὄρεθη,
 κ' εἰς τὰ σκράντα τέσσερα ὁ Ἀλέξης τοῦ φουγιαίνει·
 «Ἄν ἦναι χίλοι κόψε τοὺς, ἂν ἦν καὶ δύο χιλιάδες,
 Ἄν ἦναι τρεῖς καὶ τέσσερες καρτέρησε κ' ἐμένα»
 Ἐμέτρησε, διαμέτρησε, διαμετρισμοὺς δὲν εἶχαν·
 «Νὰ πάω ὀπίσω ντρέπουμε κι' ἂν πάω ἐμπρὸς φοβοῦμαι»
 «Στάκα, καρδιά μου, σίδερο, σπαθὶ μου, μὴ ράτσης
 «Καὶ σὺ, ἄλογό μου γλήγορο, στὸ αἷμα μὴ λιγώτης·
 Στὸ ἔμπα χίλιους ἔκοψε καὶ στὸ εὖχα διὸ χιλιάδες,
 Εἰς τὸν καλὸ του γυρισμὸ δὲν ἦρε τί νὰ κόψῃ·
 Στάκα καὶ συλλογίζεται καὶ μὲ τὸ νοῦ τοῦ λέει:
 «Θέ μου, καὶ πέψε Κυριακὴ, ζημέρωσε δευτέρα.
 Νὰ πᾶνε οἱ ξένοι σπίτια τοῦς, καὶ οἱ σκλάβοι στὰ παιδιὰ τοὺς,
 Νὰ πάω κ' ἐγὼ σ' ἓνα χωριὸ νὰ ἔρῳ σκουτιὰ ν' ἀλλάξω,
 Ποῦ ἐμαύρισα ἀπὸ κουνιαρχτὸ κι' ἀρσενιασὰ ἀπ' τὸ αἷμα,
 Βαρέθηκα καὶ ὁ μαῦρος μου πιτῶντας τὰ κουφάρια.